

# MITJA NIT

Et despertes a mitja nit. Un sospir ofegat et recorda que tot allò que coneixes s'esvaeix entre les ombres i la foscor, que tot i estar arraulit sota la manta, les tenebres t'aguaitem des dels racons. Desorientat entre llençols, intentes desesperadament aferrar-te a la poca credibilitat que et queda, que és atacada pels maliciosos pensaments del teu subconscient.

Sents la necessitat d'escodrinjar la teva habitació cercant l'interruptor més proper, però... Obrir els ulls? No, no és possible. Obrir els ulls per veure com la foscor t'ha engolit, que tots els mals que creies fantasia es fan realitat, per deixar la humanitat i recórrer als instints més primaris del nostre ésser. Les ànsies d'aixecar-te d'un revolt i apretar a córrer van guanyant terreny dins la teva consciència fins a inundar els teus pensaments de por, ànsia i pura foscor.

Ja és impossible distingir la realitat dels fruits de la teva ment, només hi ha una possible salvació, ho saps. Saltes com les espurnes d'un foc al caure un tronc, desapareixent i apagant-te en les profunditats de la habitació, infestades de malsons que marxen durant el dia, però tornen quan la foscor et cega.

A les palpentes, finalment notes aquell petit interruptor, tan insignificant, però tan estimat. Sí, és la salvació, la manera de deixar enrere aquests pensaments infectes que corrouen l'ànima.

S'encén el llum. Tornes a l'habitació. No hi ha ningú més que tu. Amb una expressió d'alleujament a la cara, un altre cop com un beneït, despert a mitja nit.